

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 571/2012-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. apríla 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza o sťažnosti A. I..., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátom JUDr. J. H., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. Ntc 8/2006 v súvislosti s jeho požiadavkou na urýchlené rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 16. júla 2012, za účasti Krajského súdu v Košiciach, takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva A. I. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom

Krajského súdu v Košiciach vo veci vedenej pod sp. zn. Ntc 8/2006 v súvislosti s jeho požiadavkou na urýchlené rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 16. júla 2012 porušené boli.

2. Krajskému súdu v Košiciach prikazuje, aby vo veci žiadosti A. I. o prepustenie z väzby na slobodu zo 16. júla 2012 vedenej pod sp. zn. Ntc 8/2006 konal.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá uhradiť trovy konania A. I. v sume 407,55 € (slovom štyristosedem eur a päťdesiatpäť centov) na účet advokáta JUDr. J. H., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť trovy konania A. I. v sume 407,55 € (slovom štyristosedem eur a päťdesiatpäť centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2012 doručená sťažnosť A. I. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním jeho ustanoveného právneho zástupcu doručeným 12. decembra 2012, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. Ntc 8/2006 (ďalej aj „namietaný postup“ alebo „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opisuje genézu obmedzenia jeho osobnej slobody a následný priebeh konania v jeho veci od 28. apríla 2006, keď bol na základe uznesenia krajského súdu sp. zn. Ntc 8/2006 vzatý do predbežnej väzby a následne 23. mája 2006 do vydávacej väzby. Poukazuje aj na uznesenie krajského súdu č. k. Ntc 8/2006-317 z 3. septembra 2008, ktorým bolo rozhodnuté, že jeho vydanie do R. nie je prípustné. Proti uzneseniu krajského súdu podal prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Tost 13/2008 z 29. októbra 2008 tak, že prvostupňové rozhodnutie zrušil a následne rozhodol, že vydanie sťažovateľa do R. je prípustné. Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 437/08 zo 17. decembra 2008 sťažnosť sťažovateľa podanú proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ sa v sťažnosti zmieňuje aj o konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý na základe jeho opakovanej sťažnosti rozhodol 15. novembra 2010 o vydaní predbežného opatrenia o zákaze jeho vydania do R., ktoré je dosiaľ v platnosti.

Sťažovateľ z dôvodu, že sa už dlhodobo nachádza vo väzbe, podal 16. júla 2012 krajskému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu v zmysle § 506 ods. 3 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „žiadosť o prepustenie“). Krajský súd však podľa vyjadrenia sťažovateľa do podania tejto sťažnosti ústavnému súdu o jeho žiadosti o prepustenie nerozhodol. Sťažovateľ vzhľadom na to zastáva názor, že takýmto postupom dochádza k porušovaniu jeho v sťažnosti, ako aj v doplňujúcom podaní k sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práv podľa dohovoru.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 571/2012-19 zo 17. januára 2013 ju v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Ntc 8/2006 v súvislosti s požiadavkou o urýchlené rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie, prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej

republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Krajský súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 Spr V/146/2013 z 11. februára 2013, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Trestný spis Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Ntc 8/2006 bol dňa 17. 12. 2008 zaslaný Ministerstvu spravodlivosti SR k číslu 7602/2006-8305DF na ďalší postup podľa § 510 Tr. por. a doposiaľ sa nachádza na Ministerstve spravodlivosti SR.

Dňa 20. 7. 2012 bola Krajskému súdu v Košiciach doručená žiadosť podaná A. I. o prepustenie z vydávacej väzby podľa § 506 ods. 3 písm. c) Tr. por.

Predseda senátu Krajského súdu v Košiciach listom zo dňa 20. 7. 2012 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o informáciu o stave záverečnej a konečnej fázy extradičného konania v Slovenskej republike vo veci A. I. a zároveň v prílohe zaslal fotokópiu žiadosti sťažovateľa zo dňa 16. 7. 2012 o prepustenie z vydávacej väzby.

Predseda senátu zároveň upovedomil A. I., že krajský súd na podklade jeho žiadosti vykonáva šetrenie za účelom zistenia dôvodov v zmysle ustanovenia § 506 ods. 3 písm. c) Tr. por. Ministerstvo spravodlivosti SR, sekcia medzinárodného a európskeho práva prevzala list Krajského súdu v Košiciach dňa 26.7.2012 a A. I. prevzal vyššie uvedené oznámenie dňa 25. 7. 2012. Následne podľa úpravy predsedu senátu pre trestnú kanceláriu zo dňa 7. 9. 2012 bol spis daný opätovne na lehotu do 28. 9. 2012. Ďalší procesný úkon zo zberného spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Ntc 8/2006 nie je zistiteľný. Ministerstvom spravodlivosti SR nebola doposiaľ Krajskému súdu v Košiciach doručená odpoveď na zaslaný list...

Poznamenávame, že krajský súd vo veci extradičného konania A. I. nemá možnosť ovplyvniť jeho záverečnú a konečnú fázu podľa § 510 Tr. por. a z toho dôvodu a priori niesť zodpovednosť za jeho rýchlosť po 17. 12. 2008, kedy trestný spis zaslal Ministerstvu spravodlivosti SR.

Krajský súd bez toho, aby mal k dispozícii trestný spis sp. zn. Ntc 8/2006 nemôže rozhodnúť o podanej žiadosti A. I. o prepustenie z väzby na slobodu, pretože je potrebné posúdiť v zmysle ust. § 506 ods. 3 písm. c) Tr. por. aj skutočnosti a dôvody, ktoré bránia

skončiť extradičné konanie v danej veci, a to aj v nadväznosti na jeho plynulosť a rýchlosť konania.“

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniu predsedu krajského súdu podaním z 25. februára 2013 uviedol:

„Z vykonaného šetrenia krajského súdu vyplýva, že trestný spis Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Ntc 8/2006, ktorý bol dňa 17. 12. 2008 zaslaný Ministerstvu spravodlivosti SR k číslu 7602/2006-8305DF na ďalší postup podľa § 510 trestného poriadku sa doposiaľ nachádza na Ministerstve spravodlivosti SR.

Z predmetného vyjadrenia predsedu krajského súdu je zrejmé, že na podklade žiadosti sťažovateľa... o prepustenie z vydávacej väzby zo dňa 16. 7. 2012, požiadal predseda senátu krajského súdu listom zo dňa 20. 7. 2012 Ministerstvo spravodlivosti SR o informáciu o stave záverečnej a konečnej fázy extradičného konania. Ministerstvo spravodlivosti SR, sekcia medzinárodného a európskeho práva prevzala tento list Krajského súdu v Košiciach dňa 26. 7. 2012, pričom do dnešného dňa nebola krajskému súdu doručená odpoveď na zaslaný list.

Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že sťažovateľ... nemohol ovplyvniť skutočnosť, že medzi Krajským súdom v Košiciach a Ministerstvom spravodlivosti SR došlo k zlyhaniu komunikácie a minister spravodlivosti vo veci nekoná. Preto trvám na podanej sťažnosti v celom rozsahu.“

Pretože krajský súd, ako aj právny zástupca sťažovateľa oznámili, že netrvajú na ústnom pojednávaní vo veci samej, ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 listiny postupom krajského súdu v konaní o jeho žiadosti o prepustenie.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa § 506 ods. 3 písm. c) Trestného poriadku predseda senátu krajského súdu nariadi tiež prepustenie z vydávacej väzby, ak inak zanikli dôvody vydávacej väzby, vydania alebo jeho realizácie.

V citovaných ustanoveniach týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol

o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 126/05, III. ÚS 291/06).

Ústavný súd konštatuje, že ústava a listina medzi väzbou v rámci vnútroštátne vedeného trestného stíhania a väzbou v extradičnom konaní nerozlišuje. Inštitút vydávacej väzby v konaní o vydanie na trestné stíhanie má však iný charakter než väzba v rozsahu jej úpravy vo štvrtej hlave prvej časti Trestného poriadku. Aj keď sa u vydávacej väzby neuplatnia väzobné dôvody podľa § 71 Trestného poriadku, všeobecné súdy musia priebežne dôsledne skúmať, či je zotrvanie osoby vo vydávacej väzbe potrebné na naplnenie účelu extradičného konania, a to s ohľadom na v ústave zakotvenú imanentnú požiadavku proporcionality obmedzenia základných práv, ako aj so zreteľom na prednosť záväzkov z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred zákonmi (čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy).

Ako vyplýva z vyjadrenia predsedu krajského súdu, krajský súd okrem tohto, že po podaní žiadosti sťažovateľa o prepustenie (20. júla 2012) požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) o zaslanie informácie *„o stave záverečnej a konečnej fázy extradičného konania“* a zároveň o tom upovedomil aj sťažovateľa (23. júla 2012), dosiaľ nevykonal vo veci sťažovateľovej žiadosti o prepustenie žiaden ďalší relevantný procesný úkon.

Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, odvolávajú sa pritom aj na judikatúru ESĽP k čl. 5 ods. 4 dohovoru, judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 126/05 ústavný súd uvedený právny názor ešte viac zvýraznil, keď uviedol, že požiadavke neodkladnosti, resp. urýchlenosti spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.

Podstatnou požiadavkou v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru (porušenie ktorého sťažovateľ síce v petite sťažnosti nenamieta, ale v odôvodnení na neho poukazuje s tým, že jeho obsahom je taktiež právo sťažovateľa podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná) je aj to, aby súd rozhodol „urýchlene“ (speedily). Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, to znamená s ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia (rozsudok vo veci Koendjibharie v. Holandsko, 25. októbra 1990, § 27).

Článok 5 ods. 4 dohovoru zakotvuje procesnú záruku najmä proti pokračovaniu pozbavenia slobody, ktoré – hoci bolo pôvodne nariadené zákonným spôsobom – sa neskôr mohlo stať nezákonným a stratiť akékoľvek opodstatnenie. Požiadavky na urýchlené rozhodovanie o pozbavení slobody a na periodickú súdnu kontrolu v primeraných intervaloch majú svoje opodstatnenie v tom, že zabezpečujú, aby zadržaná osoba nemusela byť vystavená nebezpečenstvu, že zostane zadržovaná aj dlho potom, ako jej pozbavenie slobody prestalo byť ospravedlniteľné (Shishkov proti Bulharsku z 9. januára 2003, § 88).

Podľa názoru ústavného súdu nie je dôvod, pre ktorý by sa tieto názory nemali v zásade uplatniť aj v konaní o sťažnosti sťažovateľa.

S prihliadnutím na judikatúru ESLP a doterajšiu judikatúru ústavného súdu možno konštatovať, že ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, t. j. Trestnému poriadku.

Keďže o žiadosti sťažovateľa o prepustenie zo 16. júla 2012 nebolo krajským súdom do dňa meritórneho prerokovania sťažnosti ústavným súdom rozhodnuté, už samotné takéto zistenie je podľa názoru ústavného súdu postačujúce na prijatie záveru o ústavne neakceptovateľnej zdĺhavosti postupu krajského súdu v rámci konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie.

Obranu krajského súdu spočívajúcu v nemožnosti rozhodnutia o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z dôvodu, že súvisiaci spisový materiál sa od 17. decembra 2008 nachádza na ministerstve spravodlivosti, ako aj z dôvodu, že mu nebola zaslaná informácia o „*stave záverečnej a konečnej fázy extradičného konania*“ vo veci sťažovateľa, ústavný súd nemohol akceptovať. Krajský súd nevyvinul žiadnu aktivitu vo vzťahu k ministerstvu spravodlivosti, ktorou by urgoval zaslanie predmetnej správy, ako aj súvisiaceho spisového materiálu, a od 7. septembra 2012, keď bol (zberný) spis daný na lehotu, do 28. septembra 2012 žiaden ďalší procesný úkon vo veci nebol urobený.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. Ntc 8/2006 porušil jeho v sťažnosti označené základné práva podľa ústavy a listiny, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že sťažovateľove v sťažnosti označené základné práva podľa ústavy a listiny boli postupom krajského súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal (bod 2 výroku tohto nálezu) a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu.

K požiadavke sťažovateľa, aby bol okamžite prepustený z väzby na slobodu, ústavný súd dodáva, že zdĺhavosť postupu všeobecného súdu rozhodujúceho o zákonnosti väzby nemôže sama osebe zakladať dôvod na prepustenie dotknutej osoby z väzby. To znamená, že priesťahy v postupe všeobecného súdu konajúceho o žiadosti o prepustenie z väzby pri

existencii predchádzajúceho a stále aktuálneho rozhodnutia o väzbe nemôžu samy osebe znamenať povinnosť pre daný súd bezodkladne prepustiť dotknutú osobu z väzby na slobodu. Za daných okolností neprislúcha ústavnému súdu posudzovať skutočnosti rozhodujúce pre záver, či sťažovateľ má byť prepustený z väzby. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd návrhu sťažovateľa prikázať krajskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

Sťažovateľ sa domáha priznania aj primeraného finančného zadosťučinenia v sume 30 000 € z dôvodu, že *zásah do jeho označených základných práv bol mimoriadne intenzívny*.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd vychádzajúc zo zásad spravodlivosti, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, riadiac sa úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej v dôsledku porušenia konkrétnych práv, považoval za dostatočné vyslovenie porušenia označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a listiny (obdobne II. ÚS 424/08, I. ÚS 436/2010, III. ÚS 265/2011), a preto jeho návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavným súdom ustanovený právny zástupca sťažovateľa požadoval úhradu trov konania, ktoré však písomne nevyčíslil.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal pri prvých dvoch úkonoch právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2011, ktorá bola 763 €, a pri treťom úkone právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá je 781 €.

Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu krajského súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2012 (2 x 127,16 €) a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2013 (1 x 130,16 €) predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 7,63 € a 1 x 7,81 €) sumu 407,55 €.

Keďže ústavný súd po splnení podmienok ustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil Kancelárii ústavného súdu (ďalej len „Kancelária“) uhradiť ustanovenému právnenmu zástupcovi trovy konania (bod 3 výroku tohto nálezu).

Krajský súd je povinný uhradiť štátu trovy konania v sume 407,55 € na účet Kancelárie, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2013